



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Dissertatio XXXV. Quomodo susceptio frequens Eucharistiæ sit signum
prædestinationis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

qua accipienda est sacra Eucharistia.

60. Ad secundum respondeo primo, negando, quod Ecclesia non possit præcipere actus internos; ut constat ex cap. præcedenti. Respondeo secundo, omittendo, quod non possit præcipere actus mere internos; nam certum est posse præcipere actus mixtos ex interno, & externo. Communio autem cum dispositione internâ debita est actus mixtus; atque adeo optime potest ab Ecclesia præcipi.



DISERTATIO XXXV.

Quomodo susceptio frequens Eucharistie sit signum prædestinationis?

NON INDIGET

Summario.

I. **P**ropositio quinquagesima sexta ex damnatis in hoc Decreto sic se habet: *Frequens confessio, & communio, etiam in his, qui gentiliter vivunt, est nota prædestinationis.* Quam propositionem in nullo scriptore invenire potui. Illa tamen communiter attribuitur alicui ex illis, qui pertinaciter propugnabant, præbendam esse quotidianam communionem omnibus indiscriminatim, dummodo non habeant conscientiam peccati læthalis. Illi enim tanta contentione suam opinionem propugnabāt, ut ad non pauca absurda devenirent: sed quæ iam correctæ sunt per Decretum SS. D. Innocentij XI. Quam materiam late tractavi in 3. p. Cris. Theol. disp. 66. & ibi ostendi, multos dicendi modos in hac materia manere reprobatos, sive antiquatos vi eius Decreti Pontificis.

2. Pro explicanda ergo certitu-

dine huius damnationis, præmittendum est, notam, sive signum Prædestinationis dici illud, ex quo probabiliter, sive coniecturaliter colligitur, aliquem consecuturum esse æternam beatitudinem. Sicut etiam signum reprobationis est illud, ex quo probabiliter colligitur, aliquem subiturum esse æternam damnationem.

3. Igitur præfata propositio triplici ex capite delirat. Primo, quia supponit, eum, qui gentiliter vivit, id est, depravatis, & corruptis continuò moribus, se rite disponere quotidie, vel frequenter ad Sacramenta recipienda. Nam si frequenter poenitet ex corde suorum peccatorum, & depravata vitæ, & sub hac poenitentia accipit Eucharistiam eadem frequentia, impossibile moraliter est, quod diu perseveret in depravata vita. Quod si dicu perseverat in illa, quamvis ore confiteatur, impossibile est, quod eum vere poeniteat, & recte disponatur frequenter cum vero propositio frequenter renovato nõ peccandi de cætero.

4. Secundo, quia cum moraliter certum sit, eum, qui gentiliter vivit, & depravatis moribus vitam continuat, si accedat ad Sacramenta, male, & indigne se disponere ad ea recipienda: & consequenter sacrilegam in eo esse receptionem sacramentalem, ea propositio indicat, eam receptionem sacramentorum, quantumvis sacrilegã, esse signum, sive notam prædestinationis. Quo, quid absurdius excogitari potest? Quomodo enim ex continuatione sacrilegiorum potest colligi probabiliter, quod homo sacrilegus obtinebit æternam beatitudinem?

5. Tertio, quia nullum est verum signum prædestinationis, nisi associetur diuturna observantia mandatorum Dei. Et ita P. Montoya tomo de prædestinatione. disp. 56. sect. 3. nu. 10. postquam in corollario 1. dixit: *Diuturna igitur, & perseverans observantia*

via Divinae legis est precipuum signum praedestinationis. Postea num. 11. subiungit: Secundum corollarium est, ex praedicto signo tanquam vim participare reliqua, quae vere signa sunt. Iuxta quem sensum frequens confessio, & communio, quae dicitur esse signum praedestinationis, vim talis signi participat ex diuturna observantia Divinae legis: ergo nullam vim talis signi habet, si, vita sit depravata, & mores continuo corrupti.

6. Confirmatur. Nam una coniectura in re facti, vel faciendi destruitur per aliam fortiorem, imo & aequae fortis: sed fortior coniectura, sive fortius signum reprobationis est gentiliter vivere, quam communicare frequenter sine rectitudine morum: ergo coniectura praedestinationis, quae colligeretur ex ea communione frequenti, destruitur per hoc quod ille vivat gentiliter, & corruptis moribus scateat.



DISERTATIO XXXVI.

An ad Sacramentum Pœnitentiæ sufficiat attritio naturalis ex motivo humano.

SYMMARIUM.

Refertur propositio damnata; & quaestio duplex excitatur. n. 1.

Nomine attritionis naturalis venit dolor de peccato conceptus ex motivo pure humano. n. 2.

Talis dolor non sufficit ad valorem, neque ad fructum Sacramenti. n. 3.

Discrimen inter hunc dolorem, & illum, qui concipitur ex metu poenae ut infligitur à Deo. n. 5. & 6.

Dolor pure naturalis non sufficit. Ex

Tridentino. num. 7.

Dolor potest esse supernaturalis solum quoad modum n. 8.

Attritio entitative naturalis nequit de facto deservire ad fructum Sacramenti. n. 9.

Neque potest deservire ad valorem. n. 10.

Probatio desumpta ex Tridentino. n. 11.

1. **P**ropositio quinquagesima septima inter damnatas, sic se habet: *Probabile est suscipere attritionem naturalem modo honestam.* Et quidem in 3. part. Cris. Theolog. disp. 71. per totam debellavi propositionem hanc. Et pro integritate materiae in hoc volumine assumptae repetam per compendium, quae ibi latius tractata sunt. Et sub hoc titulo continentur duae quaestiones. Prima, An, ad effectum Sacramenti Pœnitentiæ consequendum sufficiat attritio naturalis? Secunda an saltem sufficiat ad valorem Sacramenti?

2. Est autem attritio naturalis illa, quae efficitur ex motivo pure humano, & nullatenus supernaturalis, qualis est dolor de peccato v.g. ex timore infamiae apud homines, & non ut respicit Deum tanquam ultorem peccati. Dolor autem de peccatis ex terrore malorum temporalium, quatenus à Deo infliguntur in poenam peccati, non elicitur ex motivo mere humano; id enim est motum super-naturale; quia respicitur Deus ut iustus vindex peccati. Ex quo videndi sunt P. Suarez tom. 4. in 3. part. disp. 5. sect. 2. P. Conink. 3. part. quaestione 1. dub. 5. n. 18.

3. Partem affirmativam in utraque quaestione subiacere huic damnationi, compertum est. Nam cum haec damnatio declaret. *Non sufficere* intelligitur ad Sacramentum Pœnitentiæ, & Baptismi in adulto; cum ergo non distinguat inter effectum, & valo-